

Sygn. akt II UK 313/04

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Wagner

w sprawie z wniosku A. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi W W.
z udziałem zainteresowany P. L.
o objęcie ubezpieczeniem pracowniczym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 24 maja 2005 r.,
na skutek kasacji organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 6 października 2004 r., sygn. akt III AUa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zaskarżył kasacją wyrok Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 6 października 2004 r., III AUa .../04, oddalający apelację strony skarżącej od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 26 listopada 2003 r., XXI U .../03, zmieniającego decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. z dnia 26 marca 2003 r. i uznającego, że A. M. podlega ubezpieczeniu społecznemu pracowników. firmie handlowo – usługowej „O.” od dnia 2 grudnia 2002 r. Wskazując jako podstawy kasacji naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 83 k.c. i art. 58 k.c. w związku z art. 300 k.p. – poprzez wyrażenie błędnego poglądu, że „zawarcie

przez wnioskodawczynię umowy o pracę w dniu 1.11.2001 r. nie było czynnością pozorną lub mającą na celu obejście prawa [...] w celu uzyskania świadczenia z ubezpieczenia społecznego”, art. 22 k.p. – poprzez przyjęcie, że A. M. „spełnia kryteria pracownika” i z tego tytułu podlega ubezpieczeniu społecznemu, a także naruszenie przepisów postępowania, a to: art. 231 k.p.c., art. 233 k.p.c. i art. 247 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c., - poprzez „dowolną ocenę materiału dowodowego”, niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy i nieustosunkowanie się do „całości dowodów”, wniósł o „zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty poprzez oddalenie odwołania w całości”, ewentualnie o „uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu przy uwzględnieniu kosztów postępowania”. Jego zdaniem, okolicznościami uzasadniającymi rozpoznanie kasacji są potrzeba wykładni przepisów prawa materialnego „w zakresie prawa pracy i ubezpieczeń społecznych w szczególności pod kątem pozorności zawieranych umów i obejścia prawa” oraz występowanie zagadnień prawnych, a mianowicie „czy organ rentowy ma prawo kontroli pod kątem pozorności lub obejścia prawa zawieranych umów o pracę przez kobiety w ciąży i w jakim zakresie, oraz jakie przesłanki muszą być spełnione dla zakwestionowania takiej umowy”, a także „czy formalne podpisanie umowy o pracę jest podstawą zgłoszenia pracownika do ubezpieczenia społecznego, jeżeli rzeczywista jest inna i brak realnych możliwości i dowodów świadczenia takiej pracy oraz czy takie zachowanie stron nie prowadzi do obejścia prawa.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393 k.p.c., Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a także gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna, chyba że zaskarżone orzeczenie narusza oczywiście prawo albo zachodzi nieważność postępowania.

Przedmiotem rozpoznawanej sprawy była ocena czy zawarcie przez A. M. i P. L. – właściciela firmy handlowo – usługowej „O.” w dniu 2 grudnia 2002 r. umowy

o pracę na czas nieokreślony zmierzało do obejścia prawa. Innymi słowy, czy umowa ta była pozorna i miała na celu uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Powołane przez stronę skarżącą w *petitum* skargi kasacyjnej przepisy: Kodeksu cywilnego – art. 58 i art. 83, Kodeksu postępowania cywilnego - art. 231, art. 233, art. 247 i art. 328 § 2, oraz art. 22 Kodeksu pracy - zostały dostatecznie wyjaśnione zarówno w doktrynie, jak i - przede wszystkim – w bogatym, utrwalonym i jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Nie budzą one wątpliwości interpretacyjnych i nie wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. Wbrew odmiennemu stanowisku pełnomocnika organu rentowego, przedstawione w kasacji okoliczności nie stanowią istotnych zagadnień prawnych, których rozstrzygnięcie wymagałoby interwencji Sądu Najwyższego. Należy podkreślić, co wielokrotnie znalazło już wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że ze względu na pełną autonomię sądów orzekających w zakresie oceny dowodów, można ją podważyć wyjątkowo, tylko wówczas, gdy pozostaje w rażącej sprzeczności z wynikami postępowania dowodowego lub zasadami logiki albo życiowego doświadczenia.

Ponieważ w sprawie zachodzą pozytywne przesłanki odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 § 1 k.p.c.), a zarazem nie zachodzą negatywne przesłanki dokonania tej czynności (art. 393 § 2 k.p.c.), Sąd Najwyższy, stosownie do art. 393⁷ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.